

Olot, centre de l'arquitectura mundial

Olot, centre de l'arquitectura mundial

d'arquitectura espanyola

El premi Pritzker va fer que el primer dels actes oberts de la desena edició del Workshop d'Arquitectura del gabinet d'arquitectes més conegut del món multipliqués l'assistència respecte a les edicions passades. Els interessats en arquitectura van poder escoltar les teories del buit i les seves aplicacions pràctiques en edificis i de la veu de Carles Ferrater (Barcelona 1944), premi nacional

L'acte d'obertura de la desena edició del programa obert del Workshop Internacional d'Arquitectura traspuava emoció continguda.

Els joves arquitectes de tot el món vivien l'emoció de trobar-se cara a cara amb els guanyadors del Pritzker [<http://www.diaridegirona.cat/tags/premi-pritzker.html>] [<http://www.diaridegirona.cat/tags/premi-pritzker.html>] d'arquitectura. L'agitació es denotava en els centenars d'ulls brillants que es movien pel patí de l'Hospici. El vell i auster espai enclaustrat que ha servit per a totes les utilitats que li ha demanat la història, ahir era el centre neuràlgic de l'arquitectura mundial.

Situat a 200 metres de can Barberí, on fins al 18 d'agost tenen lloc els tallers d'estudi, l'Hospici va respondre a la demanda d'un aforament previst en 200 persones entre participants al Workshop, públic en general i interessats en arquitectura vinguts d'arreu.

A partir d'aquí, Carme Pigem va presentar el ponent Carles Ferrater (Barcelona, 1944), mentre Rafel Aranda i Ramon Vilalta escoltaven.

Ferrater havia conegut els premis Pritzker quan eren estudiants. Ell era professor de la Universitat Politècnica de Catalunya quan els va trobar al Peloponès. Llavors ja va adonar-se que serien uns arquitectes excepcionals. Després –segons va explicar– van inventar unes formes d'expressió úniques al món lligades a un territori amb molt de caràcter, la Garrotxa. Segons ell, va ser l'expressió que els va valdre el premi Pritzker, conegut com el Nobel de l'arquitectura.

Carles Ferrater és famós per haver fet projectes com l'Hotel Rei Joan Carles I, a Barcelona; el Palau de

Congressos de Catalunya o l'estació de Saragossa.

Ahir va explicar la teoria del buit que va descobrir quan feia una casa per encàrrec. Va definir que es tracta de treballar per absència. És a dir, la base és eliminar els elements que distorsionen per tal de ressaltar la qualitat d'un lloc. També va definir treballar sobre la base de buidar el centre d'un projecte, on s'acumulen totes les línies tangents. Va considerar que a partir de l'eliminació d'elements que sobren els projectes comencen a fluir i a funcionar.

Va exposar que la idea de buit està relacionada amb l'aigua i amb l'aire. En treballs fets a Venècia i a altres llocs del món ha tingut l'experiència de veure l'ús del buit com a instrument projectual és d'una gran efectivitat.

Com a experiència de treballar el buit va exposar l'Hotel Rey Juan Carlos I i projectes com el Fitness Center de Barcelona, excavat a la terra com unes galeries subterrànies de l'antiguitat.

Un exemple més proper de treball per absències i acabat fa poc –segons va explicar– és el Front Marítim de l'Escala. Va afegir que «s'han eliminat rotondes, cotxes, fanals», resumint que «cal treure el tot, perquè al final quedi un espai per la gent buit de cara al mar que destaca l'escenari de les ruïnes d'Empúries, el Canigó nevat, la badia...». Segons ell, ara se'n pot gaudir pel fet d'haver construït des del buit.

Va explicar com una senzilla aplicació del buit en una casa li va valdre per superar grans projectes de reconeguts arquitectes en un concurs internacional.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2017/08/01/olot-centre-larquitectura-mundial/859688.html?utm_source=rss